

ת"פ 33623/10/14 - מדינת ישראל נגד ד ר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 33623-10-14 מדינת ישראל נ' ר (עציר)
בפני כבוד השופט ד"ר שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ורד ליכטר-סול

המאשימה

נגד

ד ר

ע"י ב"כ עו"ד יעל פינקלמן-ניסן

הנאשם

הכרעת דין

1. כמצוות הוראות סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן - החסד"פ), אני מודיע, בפתח הכרעת הדין, כי החלטתי לזכות את הנאשם.

א. רקע כללי וגדר המחלוקת בין הצדדים:

2. הנאשם, יליד 1971, היה נשוי לגב' ס ר (להלן - המתלוננת). בני הזוג התגוררו יחדיו בדירה בבת-ים, יחד עם אמה של המתלוננת, גב' מ ל (להלן - החמות). הדירה נרכשה במשותף על ידי הנאשם, המתלוננת והחמות. לנאשם ולמתלוננת בת משותפת בגירה, גב' ז ר (להלן - ז), שלה ילד קטן (להלן - הנין). ז והנין התגוררו אף הם בדירה, אלא שבשלב מסוים שכרה זלטה דירה משלה, בעיר ראשון-לציון, ועברה להתגורר שם.

3. כשנה עובר להגשת כתב האישום התגרשו בני הזוג. המתלוננת היא שיזמה את הגירושין. לטענת הנאשם, המתלוננת פעלה בעניין זה מאחורי גבו, מבלי שידע על כך דבר, אולי על רקע של קשר רומנטי עם גבר אחר (ר' בפרוטוקול, עמ' 22 שורה 1 ואילך; עמ' 24 שורה 15). כפי שהסתבר במהלך שמיעת הראיות, התיק דנא הינו למעשה תלונה שנייה של המתלוננת נגד הנאשם. הדברים הובאו לפני באופן חלקי בלבד, אך ככל הנראה הנאשם הורשע בעבר בגין איומים כלפי המתלוננת - שהתבטאו בין השאר בכך שחתך את ידיו בפניה - ואף נשפט בגין כך לעונש של מאסר בפועל, ממנו השתחרר בחודש יולי 2014.

4. לאחר שחרורו מן הכלא חזר הנאשם לדירה. ואולם ז - בחוכמתה, יש לציון - זמן קצר לאחר מכן

לקחה את הנאשם אליה, לדירתה בראשון-לציון, לדבריה כדי "שיגור אצלי שלא יהיו) סקנדלים בינו לבין אמא שלי" (ר' בהודעתה נ/1, שורה 3). ביום 19.10.14 ביקש הנאשם להגיע לדירה, לטענתו על מנת לקחת משם חפצים אישיים הדרושים לו לעבודה חדשה אליה התקבל, ולצורך זה אף התקשר הנאשם למשטרה והזעיק ניידת למקום. בגין איומים שלפי הטענה השמיע הנאשם באותו היום כלפי המתלוננת וכלפי החמות הוגש כתב האישום שלפני, בו נכלל אישום נוסף (האישום השני) בגין איומים נטענים מחודש יולי 2014.

5. עובדות כתב האישום הן כלהלן:

אישום מס' 1

1. ביום 19.10.14, בסמוך לשעה 13:30, בחנות ניו-פארם בקניון בת-ים (להלן: "המקום"), בו עובדת המתלוננת, ועל רקע בקשת הנאשם להגיע לדירת המתלוננת ליטול משם את חפציו, הגיע הנאשם למקום, גידף את המתלוננת "זונה" ואיים על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה ובאמה, הגב' מריה לטישב, בכך שאמר לה כי נותרו לה עוד חודשיים לחיות וכי אמה תמות, כדי להפחידה או להקניטה. בתגובה לכך אמרה לו הנאשמת כי אם לא יפסיק לצעוק היא תזמין משטרה והנאשם יצא מהמקום.

2. באותן הנסיבות, בסמוך לשעה 17:00, בעת שהמתלוננת יצאה להפסקה, התקשר אליה הנאשם שוב בקשר לרצונו ליטול את נעליו מדירתה. המתלוננת השיבה לו כי הניחה מחוץ לדלת שקית עם נעליו ובתגובה לכך הגיע הנאשם לרחוב כצנלסון בבת-ים שם פגש במתלוננת ואיים עליה בפגיעה שלא כדין בגופה בכך שאמר לה כי נשארו לה חודשיים למות, כדי להפחידה או להקניטה. בתגובה לכך שוב ציינה המתלוננת בפני הנאשם כי תזמין את המשטרה למקום והנאשם הלך לכיוון דירת המתלוננת.

3. מיד ובסמוך, הגיע הנאשם לדירת המתלוננת, שם פגש באמה מריה לטישב, ואיים על אמה בפגיעה שלא כדין בגופה, בכך שאמר לה כי בקרוב תמות וכי היא צריכה למות, כדי להפחידה או להקניטה.

אישום מס' 2

1. במהלך חודש יולי 2014, בתאריך ובשעה שאינם ידועים במדויק למאשימה, בדירת המתלוננת, הגיע הנאשם למקום לאחר ששתה משקה משכר ואיים עליה בפגיעה שלא כדין בה ובאמה, מריה לטישב, בכך שאמר לה כי נשארו לה חמישה חודשים וכי אמא שלה תמות, כדי להפחידה או להקניטה.

2. מספר פעמים נוספות, שלאחר המועד הנקוב בסעיף 1 לעיל, במועדים ובשעות שאינם ידועים במדויק למאשימה, הגיע הנאשם לדירת המתלוננת, נעמד מחוץ לדלת ואיים על המתלוננת ועל אמה בפגיעה שלא כדין בגופן, בכך שאמר להם כי הן צריכות למות עוד מעט ולגור בבית קברות, כדי להפחידן או להקניטן.

6. על רקע עובדות נטענות אלה הואשם הנאשם, בכתב האישום, בעבירות של איומים לפי הוראות

סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), הן באישום הראשון והן באישום השני. בתשובת הנאשם לאישומים, שניתנה במסגרת המוקד, הודה הנאשם באירועים המתוארים בעובדות כתב האישום - למעט בסעיף 2 לעובדות האישום הראשון - אך כפר באיומים.

7. עוד יצוין, להשלמת התמונה, כי הנאשם סובל לפי טענתו ממחלת האגורפוביה. על רקע זה נעתר בית המשפט לבקשת ההגנה לעריכת חוות דעת פסיכיאטרית בעניינו של הנאשם. ואולם, על פי מסקנות חוות הדעת שהתקבלה, הנאשם נמצא כשיר לעמוד לדין, דיונית ומהותית, ונקבע כי הוא אינו לוקה במחלת נפש כהגדרתה בדין (ר' בפרוטוקול, עמ' 9 שורה 11 ואילך).

ב. עיקר פרשת התביעה:

8. מטעם המאשימה העידו החמות והמתלוננת. כמו כן העידו שתי עובדות סניף הניו-פארם, אשר עבדו יחד עם המתלוננת בתקופה הרלוואנטית לאישום הראשון והיו עדות לאירוע שאירע בסניף. בנוסף הוגשו מספר ראיות בהסכמה.

9. במסגרת עדותה הראשית סיפרה החמות כלהלן:

ת. ...אני לא זוכרת בוודאות את התאריך, זה מאוד מסובך בשבילי, כל פעם דברים חזרו על עצמם, הוא היה מגיע הביתה אחרי העבודה, פותח את הדלת, ראיתי שהוא כבר שתי, אני הייתי עם הנין שלי, הייתי עוברת לחדר אחר עם הנין שלי, הוא היה פותח את הדלת, ובמהלך שעות היה חוזר על דבריו, שבזמן הקרוב הוא יוציא אותי לבית הקברות, שלא נשאר לי הרבה זמן, עוד מעט "את תתפגרי", זה היה יום יום, כך היה אומר לי. אני כשכבר לא יכולתי לסבול הייתי מתקשרת לבתי ומבקשת ממנה לחזור בהקדם. כשבתי הייתה בבית, אני פחות פחדתי, זה היה מקל עליי. במידה והייתי סוגרת את הדלת של חדר השינה שלי, הוא בכל זאת היה פותח, נעמד, ואומר את הדברים, למרות שאלה היו רק מילים אני באמת פחדתי, וכך זה נמשך.

ש. ספרי לי מה קרה באותו היום שהלכתם בפעם האחרונה למשטרה כשם חזרה מהעבודה.

ת. הוא היה בבית כלא, אחרי שהוא חזר הוא הגיע וכעבור זמן מה הדברים חזרו "למסלולם", אני זוכרת שאתי אמרה לי שהוא הגיע אליה לעבודה, ושעשה שם "סקנדל", גידף אותה, לאחר מכן הוא הגיע לדלת, הוא רצה להיכנס לחדר, לא נתתי לו את האפשרות הזו, אמרתי לו שאני לא אפתח, שאני מפחדת לבדי בדירה עם הילד. לא פתחתי לו את הדלת, אבל הוא בעצמו פנה למשטרה. זה מה שהיה.

ש. מה הוא אמר לך?

ת. אותו הדבר, "עוד מעט את תתפגרי", הוא צרח את זה מאחורי הדלת, כל הזמן היה חוזר על דבריו (ר' בפרוטוקול, עמ' 9 שורה 19 ואילך. ההדגשות הוספו).

10. בחקירתה הנגדית נשאלה החמות מדוע הנאשם אינו יכול להתגורר בדירה, הגם שהוא בעל זכויות קניין בה, והשיבה כי הסיבה נעוצה רק בפחדיה ממנו (ר' בפרוטוקול, עמ' 10 שורה 22). יובהר בהקשר זה, כי באירוע מושא האישום הראשון נמנעה החמות מלפתוח את דלת הדירה לנאשם, לטענתה, משום שפחדה ממנו (שם, עמ' 11 שורה 15). החמות הכחישה את טענת ההגנה כי נמנעה מלפתוח את הדלת בשל סכסוך ארוך הקיים בינה לבין הנאשם, והוסיפה כי אם המתלוננת היתה בבית היא היתה פותחת את הדלת.

11. עוד אישרה החמות כי היא והמתלוננת לא הוציאו צו הרחקה מהדירה לנאשם, הגם שהמשטרה המליצה להן לעשות כן (ר' בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 12). כשהוטח בחמות שהיא עצמה היתה אומרת דברים דומים לנאשם - דהיינו: מאחלת לו שיתפגר, ימות ויירקב עם השתייה שלו - היא הכחישה את הדברים. החמות הודתה, עם זאת, כי היתה אומרת לנאשם "**שכל מה שאתה מאחל לי, שיקרה לך**" (שם, שורה 27). עוד אישרה החמות את טענת הנאשם שלפיה המתלוננת סבלה בזמנו ממחלה בשד, עוד בטרם עליית המשפחה ארצה.

12. המתלוננת תיארה בעדותה הראשית את האירוע מושא האישום הראשון כלהלן:

הוא התקשר בבוקר, לפני שאני הלכתי לעבודה וביקש שהוא צריך לקחת נעליים. שאלתי איזה נעליים ואמרתי שאני אכין לו את הנעליים, שהבת שלו תבוא ותיקח או שאני אשאיר לו ליד הדירה. ואח"כ הלכתי לעבודה, בעבודה הייתי בהפסקה, אח"כ כשיצאתי הבנות אמרו לי שהוא היה והן לא אמרו לו שאני בעבודה כדי שלא יהיה סכסוך, יצאתי והמשכתי לעבוד ואח"כ אחרי שעה וחצי או שעתיים הוא הגיע שוב לביתו פארם איפה שאני עובדת, הוא התחיל לקלל, אמר שנשארו לי חודשיים לחיות, מילים לא יפות, אני ככה ואני ככה. לא רציתי שיהיה בלגן בעבודה אז לא עניתי לו ורק אמרתי שאם הוא ימשיך ככה לדבר אני אזמין משטרה. הוא הלך מהניו פארם. אח"כ בשעה 15:00 אני הולכת הביתה להפסקה, יש לי הפסקה של שעתיים ואני צריכה לחזור ב-17:00 להמשיך לעבוד. לפני שאני יצאתי מהבית זה היה לפני 17:00, הוא התקשר שוב ואמר שהוא רוצה לקחת נעליים ואופניים ואמרתי שהכנתי את השקית ושאתי משאירה ליד הדירה ושהוא יבוא לקחת, ושאתי צריכה ללכת לעבודה. כשיצאתי מהבית פגשתי אותו, הוא היה בדרך לבית, זה היה ברחוב כצנלסון, ברחוב הוא התחיל לקלל אותי, לאיים עליי, כל הדרך עד הרמזור לכיוון הקניון, יוספטל, עד שאמרתי שאני מזמינה משטרה. כשאמרתי שאני מזמינה משטרה הוא הלך בחזרה לכיוון הבית ואני הלכתי לעבודה. הגעתי לעבודה ואחרי חצי שעה אולי, אני לא זוכרת כבר כמה, התקשרו מהבית, משטרה מהטלפון של אמא, ודיברתי עם משטרה. הם היו כבר בבית, מה שקרה זה שהוא חזר הביתה והתחיל לדפוק בדלת, והוא הזמין את המשטרה אז הם באו והתקשרו אליי כדי לשאול מה קורה... (ר' בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 18 ואילך. ההדגשות הוספו).

13. כעולה הן מעדותה הנ"ל של המתלוננת והן מחקירתה הנגדית, האיומים הנטענים - גם במהלך חודש יולי כשהתחילו לריב לאחר שחרורו של הנאשם מן הכלא - התבטאו בהתבטאויות שלפיהן למתלוננת לא נותר זמן רב לחיות, חמישה חודשים, שבעה חודשים, או משהו כזה. באירוע באישום הראשון, בחודש אוקטובר 2014, דיבר הנאשם כאמור על תקופה של חודשיים בלבד. התבטאויות דומות, דהיינו שלא נותר הרבה זמן לחיות, הופנו כלפי החמות (ר' בפרוטוקול, עמ' 16 שורה 20).

14. המתלוננת הכחישה כי ביקשה לסלק את הנאשם מהדירה על רקע סכסוך בעניין הדירה.

המתלוננת חזרה וטענה שהיא מפחדת מהנאשם, בפרט על רקע המקרה הקודם; וכדבריה:

ש. הוא לא אמר לבקש ממך רשות לבוא או לא לבוא לדירה, היא שלו כמו שהיא שלך.

ת. את צודקת, אבל אחרי הקטע שהיה, למה הוא היה בבית סוהר עד הקיץ?... הוא בא הביתה, עוד פעם היה ריב, אני לא רוצה לספר בדיוק מה היה, הוא לקח את הסכין, ועם הסכין לסלט, הוא חתך עם הסכין הזה, הוא חתך את היד מול הפרצוף שלי והכל דם, הייתי בשוק, את היית מסכימה שבן אדם כזה יגור איתך? אתמול הוא עשה לעצמו ומחר הוא יעשה את זה לך. את היית מסכימה לבן אדם כזה לגור? (ר' בפרוטוקול, עמ' 18 שורה 14).

15. עוד הדגישה המתלוננת, במענה לשאלה מדוע לא נתנה לזלטה את כל בגדיו של הנאשם, כי הנאשם לא רצה בכך. לגרסתה הנאשם פשוט חיפש אמתלות שונות כדי לשוב ולהגיע לדירה, הגם שעבר להתגורר עם זלטה בדירתה בראשון-לציון (ר' בפרוטוקול, עמ' 19 שורה 16 ואילך).

16. גב' איוטה חן, עובדת בניו-פארם שהיתה עדה לאירוע מושא האישום הראשון, סיפרה כלהלן:

...אני עמדתי ליד הבישום בניו פארם, הוא חיפש את סוולנה ולא ראה אותה, והלך. אחרי איזה שעה או שעה וחצי הוא חזר, הוא ראה אותה, אני עמדתי ליד הקופה והם עמדו ליד העמדה של הבישום, שמעתי שהוא התחיל כבר לקלל אותה, במילים כמו "זונה", מילים כאלה, ומה שמעתי בקול רם זה שהוא אמר לה "גם ככה יש לך לחיות חודשיים", זה מה שאני שמעתי בבירור, אחרי זה סוולנה התביישה והלכה לצד והוציאה אותו מהחנות. היא התחילה לדבר, איך שאני זוכרת הם עמדו ליד הכניסה של ניו פארם, התחילו לדבר, והוא הלך. הם דיברו ברוסית, אני זוכרת את המילה זונה. הוא תמיד היה בא, באמצע השבוע, לוקח אותה הצדה, מדבר שטויות, בא ומציק לה (ר' בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 18 ואילך. ההדגשות הוספו).

17. גב' דלי דויטשילי, עובדת נוספת בניו-פארם, העידה אף היא באותו עניין:

הוא בא לקניון לסניף שלנו וחיפש אותה, לא מצא והלך. אח"כ הוא חזר, בערך אחרי שעתיים, ומצא אותה, ועמדתי לידם ושמעתי שהוא צעק, קילל אותה, אמר שהיא זונה ושהיא תמות בעוד חודשיים (ר' בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 23 ואילך. ההדגשה הוספה).

18. הוגשו כאמור גם מספר ראיות בהסכמה. דו"ח הפעולה של השוטר דני יפת, מיום 19.10.14, אשר הוזעק לדירה בשעה 17:25 עקב קריאתו של הנאשם, מתאר את פרטי האירוע כדלקמן:

פגשתי במודיע בשם דניס (הנאשם - ש.א.). ... אשר טען כי הוא השתחרר מהכלא ביולי והוא בא עכשיו הביתה על מנת לקחת דברים קטנים שלו. שאלתי אותו מה זה דברים קטנים? אך הוא לא יודע להגיד. מפיו של המודיע נדף ריח חריף של אלכוהול ולטענתו הוא שתי באמצע היום בקבוק בירה. עליתי לדירה ופגשתי באימא של הגרושה שלו. לטענתה, הבת שלה בעבודה, יצרתי איתה קשר טלפוני... והיא טענה כי היא לא יודעת מה הוא רוצה ממנה והיא לא יודעת מה הוא רוצה לקחת מהדירה, לטענתה בסביבות השעה 17:00 הוא הגיע למקום עבודתה בסופר פארם שבקניון בת ים והחל לצעוק על יד כל העובדות והלקוחות ועשה לה בושות, הוא החל לאיים עליה כי היא לא תחיה יותר מיומיים וגם אמא שלה לא תחיה הרבה זמן, כמו כן הוא

אחז בידה ומנע ממנה ללכת מהמקום, עוד טענה כי המנהלת שלה אמרה לה כי אם הוא יבוא עוד פעם למקום עבודתה היא בעצמה תגיש תלונה... (ר' בדו"ח הפעולה ת/2. ההדגשות הוספו).

19. הוגשה גם הודעת הנאשם מיום האירוע (19.10.14). בהודעה זו הכחיש הנאשם כל איום על המתלוננת. לדבריו, הוא חשש שהמתלוננת מצויה בסכנה בשל המחלה בשד, ממנה היא סבלה עוד בחו"ל, ועל כן ביקש להזהיר אותה על מנת שתלך להיבדק; וכדבריו:

ת: אני מבין במה אני חשוד, אני לא איימתי עליה בסופר פארם לא איימתי עליה, יש מלא מצלמות. לא אמרתי את זה בסופר פארם. בכצנלסון אמרתי לה שנשארו לה חודשיים לחיות, זה איום שלא תלוי בי, יש לה בעיה עם חזה והיא יודעת מזה, בגיל 16 היה לה בעיה עם חזה ואז אני הצלתי אותה.

ש: כשהשתחררת מהכלא אמרת לה שנשארו לה חמישה חודשים לחיות, וזה היה לפני שלושה חודשים והיום אמרת לה שנשארו לה חודשיים (י) לחיות, תסביר למה התכוונת בזה שאמרת לה את זה?

ת: זה לא איום, זה אזהרה, אני רוצה שהיא תלך לרופא ות(י)בדק, היא יקרה לי למרות שיש לה חבר. אני לא התכוונתי בדיוק, אני אמרתי לה שזה מסוכן (ר' ת/1 שורה 2 ואילך. ההדגשות הוספו).

20. כשהוטחו בנאשם טענות החמות אודות איומים דומים, הוא הכחיש זאת נמרצות וטען כי בעבר אף נטען כלפיו, בכזב, כי הוא כביכול ביקש לחתוך או לדקור את החמות (ת/1, שורה 10).

ג. עיקר פרשת ההגנה:

21. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם-עצמו בלבד. עם זאת, הוגשה בהסכמה גם הודעתה של זלטה, מיום 20.10.14, בה היא מסרה כלהלן:

ש: אמא שלך סיפרה לך על זה שדניס מאיים עליה לפני מספר חודשים?

ת: היא דיברה איתי שהם היו רבים כל הזמן לגבי חלוק(ת) הדירה הוא איים להשאיר אותה בלי כסף לקחת את כל מה שמשותף להם אחרי הגירושים ולא מעבר, הוא מאיים שהוא ישאיר אותה בלי כלום לא מעבר, ויש (ק)ללות הדדיות ביניהם.

ש: היא טוענת שהיא סיפרה לך על איומים ואת ביקשת ממנה שלא להתלונן במשטרה?

ת: זה היה לפני שהוא ישב בכלא אבל בסוף היא כן התלוננה עליו, וחודש אחרי שהוא יצא מהכלא לערך התחילו בניהם חילוקי דעות בקשר למכירת הדירה והיא אמרה שהוא מציק לה כל הזמן ואמרתי לה שתיתן לי לטפל בזה לפני שהיא מתלוננת כי הוא רק יצא מהכלא והוא רוצה לבוא לקחת דברים שלו מהבית ולא שהיא תוריד לו מהחלון בתכלס זה דירה משותפת גם שלו וצו הרחקה היא לא עשתה עדיין, וכשהתחילו בניהם חילוקי דעות כי אמא שלי לא רוצה למכור את הדירה והוא כן רוצה זה נמשך חודשיים וניסיתי לטפל בזה כי הוא גר אצלי ולא

נתתי לו להתקרב לבתי ים וגם הייתה להם פגישה ואני הייתי איתם כי אמא שלי ביקשה לפתור את זה בשקט ולמכור את הדירה בלי בלגן והוא לא הסכים לזה, אתמול אני לא יודעת מה קרה אני יודעת שאמא שלי אמרה שהוא הלך לעבודה שלה ועשה לה בלגן והוא התקשר אליי ואמר שהוא במשטרה ורוצה להביא שוטרים שיכנסו איתו לבית לקחת את הדברים שלו כי אמא שלי לא נותנת לו להיכנס הביתה והוא אמר שלפי החוק הוא כן יכול להיכנס הביתה כי אין לו צו הרחקה.

...

ש: איך את יודעת שהיה בלגן?

ת: אמא שלי סיפרה לי שהוא מאיים ומקלל ואבא שלי סיפר לי שאמא לא מכניסה אותו הביתה ולא רוצה להביא לו את הדברים שלו ואת הכסף שלו.

ש: אמא שלך אומרת שבעקבות אותו אירוע שהיה שהוא חזר אליה מהכלא היא רצתה להתלונן במשטרה ואת אמרת לה לא להתלונן?

ת: אמרתי לה שאני אקח אותו אליי כי היא אמרה שאם הוא יישאר בבית היא תיקח אותו למשטרה ואמרתי די חלאס אני אשקם אותו. הוא הפסיק לשנות כמעט ואיך שהוא נפגש עם אמא שלי הוא נהיה סכיזופרני ומדבר שטויות יש לו בעיית עצבים הוא לא שולט על מה שהוא אומר והוא צריך כדורי הרגעה או פסיכולוג לדעתי, הוא מתעצבן מהר (ר' בהודעה נ/1, שורה 4 ואילך. ההדגשות הוספו).

22. בעדותו לפניי חזר הנאשם על גרסתו בהודעתו במשטרה, הגם שהוסיף פרטים רבים. בהתייחס לאישום הראשון טען הנאשם כי באותה העת הוא התקבל לעבודה במחסן, ועל כן היה צריך את נעליו, שהיו בדירה, ורק לצורך זה הגיע לדירה. לדבריו הוא תיאר את הגעתו עם המשטרה "שלא יהיה פרובוקציה, שלא יהיה מסוכן, שלא יגידו אחרי זה שבאתי שיכור" (ר' בפרוטוקול, עמ' 21 שורה 16). לטענתו, כיוון שהחמות לא פתחה לו את הדלת, הוא פנה ללכת למשטרה, ובדרך עבר בניו-פארם. הנאשם ביקש מהמתלוננת להתקשר לחמות, אך היא אמרה לו לחכות. הנאשם חזר לדירה, או אז "לקחתי מהשכנים טלפון והזמנתי משטרה. באו המשטרה ותפסו אותי. זהו. לא עשיתי בום, לא עשיתי רעש, כלום. ובאתי לאבו-כביר, בזמן האחרון זה כמו הבית שלי, מה אני יכול להגיד..." (שם, שורה 25).

23. באשר לאיומים הנטענים על המתלוננת העיד הנאשם כלהלן:

ש. בכתב האישום כתוב שאתה אמרת ל(ה) - עוד חודשיים יש לך לחיות. משהו כזה. אתה איימת עליה

ת. יש כאלה דברים שאני אמרתי לפני וזה הולך כאילו אני אמרתי. אני אמרתי לסוואטלנה.... (נעזר במתורגמנית) - אני אמרתי לסוואטלנה (המתלוננת - ש.א.) ראיתי חלום שיש לה בעיה עם השד השני, אבל זה לא איום. אמרתי, תלכי לרופא ותיבדקי, זה חשוב לעשות את זה בזמן. אני עם סוואטלנה 25 שנים, אנחנו

מכירים מאז שהיינו סטודנטים, אף פעם לא עשיתי מכות, לא עשיתי רצח, או משהו כזה, היו סיפורים כמו שיש בכל משפחה במטבח, וזה וזה, אבל בזמן האחרון אני הרגשתי שיש משהו לא טוב מאחורה, אני הרגשתי, לא ידעתי. מה שסוטה עשתה, הגירושין, עם עורך דין, אני לא ידעתי על זה. לא רשמתי את זה. בהתחלה אני אמרתי, אם את רוצה להתגרש צריך לעשות בלי מלחמה, ביחד, מזמינים עורך דין איך לחלק את הדירה או לא לחלק את הדירה, או להשאיר את הדירה לבת שלי...

...

ש. אתה איימת עליה? רצית לאיים עליה במשהו?

ת. מה פתאום! אף פעם לא עשיתי את זה, אני אוהב את סוטה, המילים לא תמיד היו אבל גם מסוטה ומאימא שלה היו מילים כאלה, זה כמו פינג פונג, רק מילים וזהו, אני לא שב(ר)תי כלום בבית... (ר' בפרוטוקול, עמ' 21 שורה 30 ואילך. ההדגשות הוספו).

24. בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם על החלום שחלם לטענתו אודות מחלתה של המתלוננת, וסיפר כי גם בעבר הוא ראה דברים שאחר כך קרו להוריו ועל כן הודיע להם שיזהרו (ר' בפרוטוקול, עמ' 23 שורה 6). כשנשאל הנאשם מדוע לא סיפר על דבר החלום במשטרה הוא השיב:

שוטרים לא, קצין. אמרתי, אבל אני לא יודע מה הוא רואה בדיוק. זה הבעיה. יש דברים קטנים שאני לא מבין ולא יכול להסביר בדיוק (שם, שורה 17).

25. בהמשך חקירתו הנגדית נשאל הנאשם אודות הדברים שאמר למתלוננת ביום 19.10.14, כמו גם על קנאתו לה, והשיב:

ש. ואז אמרת לה את זה? "בקרב תמותי" "את צריכה למות".

ת. כן, אבל זה היה אחרי מה שהיא אמרה לי. אבל לא שאני אהרוג, זה לא קשור. זה מילים. בתל אביב כל הזמן ברחוב אומרים זונה. שאנשי מתווכחים הם לפעמים אומרים דברים שלאחר מכן חבל על המילים האלה, אבל בין מילים לבין איום אמיתי לחיים אין שום קשר.

ש. לסוטה יש חבר? בתקופה הזו של אוקטובר 2014?

ת. אני הרגשתי את זה, אך לא ידעתי בוודאות.

ש. אני מפנה אותך ל-3/ת, דו"ח המעצר. התגובה שלך לשוטר הייתה - יש לה מישהו, אני מקנא. זה מה שהרגשתי?

ת. כמו בן אדם רגיל, אני גבר, בטח. אני אוהב אותה ובשבילי זה היה קשה, מה אני עוז?

ש. זה הפריע לך שיש לה חבר?

ת. בטח.

- ש. אתה בעצם אומר שבעקבות החלום אתה הלכת והזהרת את ס...
ת. נכון.
ש. שיש לה חודשיים לחיות?
ת. אני לא נקבתי באופן מדויק בזמן, אני אמרתי שצריך לעשות בדיקות בזמן
ש. אמרת את זה מתוך אהבה?
ת. כמו ידיד נפש.
ש. למה קודם השתמשת בגידופים כמו שהעידו פה שלוש נשים, לפני שהבעת את
האהבה שלך קראת לה "זונה". איך זה מסתדר?
ת. זונה ו... אין קשר בין זה לזה. אני לא רואה קשר. השאלה הזו היא שטותית,
אני הייתי איתה 25 שנה ואם אמרתי לה שהיא זונה, זה סתם מילים. רבים, אז
אומרים מילים. מדוע אני הייתי כה מעוצבן, כל החברים של סוואלנה, חברים של
זלטה, כל החברים שלהם, היו נכנסים לדירה באופן חופשי, ואני כמו כלב עומד
מאחורי הדלת ומחכה (ר' בפרוטוקול, עמ' 24 שורה 7 ואילך. ההדגשות הוספו).

ד. דיון והכרעה:

26. לאחר ששמעתי את עדויות עדות התביעה והנאשם, שהעידו לפניי, וגם עינתי בהודעות ובמסמכים
הנוספים שהוגשו לפניי ושמעתי את טיעוני ב"כ הצדדים בסיכומיהם, אני קובע כי במקרה דנא קיים ספק
סביר בשאלת אשמתו של הנאשם. על פי הדין, מספק זה זכאי הנאשם ליהנות ועל כן דינו הוא לזיכוי.
יודגש כי מדובר בקביעה המבוססת הן על שיקולים משפטיים והן על ההתרשמויות מן העדויות.

(1) המישור המשפטי - עבירת האיומים ותחולתה על התבטאויות של "ניבוי מוות" או "איחולי מוות":

27. הוראות סעיף 192 לחוק העונשין קובעות בהאי לישנא:

192. איומים.

המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או
בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש
שנים.

28. כפי שנפסק לא אחת, עבירת האיומים קשה היא, שכן תיחום גבולותיה אינו ברור. מדובר בעבירה
המתייחסת לדיבורים גרידא, כך שבאופן אינהרנטי היא מגבילה את זכות היסוד של הפרט לחופש ביטוי.
לא אחת קשה להבחין בין התבטאות מותרת - לרבות התבטאות המעוררת פחד או התבטאות שאינה
ראויה; דהיינו: אזהרה או התראה מחד גיסא, וקללה או הצקה מאידך גיסא - לבין התבטאות אסורה,
המגבשת את היסוד העובדתי של עבירת האיומים. כל זאת, בפרט כאשר הגדרת העבירה מדברת על
איום "בכל דרך שהיא" (ר' ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג (3) 373, 384 (1989),
להלן - הלכת ליכטמן. ר' גם רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס (4) 96, 108-109
(2006); י' קדמי, על הדין בפלילים, חלק רביעי (מהדורה מעודכנת, תשס"ו-2006), בעמ' 2123

ואילך).

29. הקושי באבחנה בין התבטאות מותרת לבין התבטאות אסורה נובע בין השאר מהעובדה שאזהרה או קללה עשויות לעורר בלב השומע פחד של ממש, כך שהאבחנה בין לבין איומים היא לעיתים דקה מן הדק. יתר על כן, במקרים רבים איומים מנוסחים בדרך של אזהרה, ובמקרים רבים אחרים איומים נאמרים בלשונית קללות למיניהן, או בדרך של קללות שניתן להבין כאיומים. בפסיקה הוצעו על כן מספר מבחנים לצורך בחינת השאלה אם ההתבטאות שבמחלוקת מהווה "איום", כהגדרתו בעבירה דנא. מבחנים אלה הם "מבחן השליטה" ו"מבחן המהות", אשר נקבעו עוד בהלכת **ליכטמן**, ובשנים האחרונות גם "מבחן ההקשר" (ר' ע"פ 6368/09 **זקן נ' מדינת ישראל** (2010)).

30. לענייננו, ובאשר להתבטאויות שיש בהן משום "ניבוי מוות" או אף "איחולי מוות", נראה כי המבחן המתאים הוא "מבחן השליטה". לפי מבחן זה יש לבחון את השאלה אם לדובר יש שליטה או השפעה על אפשרות התממשותה של אותה סכנה, שעליה הוא מתריע או שאותה הוא מציין. אם התשובה לשאלה זו היא בחיוב, דהיינו הדובר שולט על התממשות האירוע מושא האזהרה, אזי יש לראותו כאיום ולא כמזהיר גרידא. עוד יש לציין, בהקשר זה, כי בכל מקרה - וללא קשר לשאלה באיזה מהמבחנים הנ"ל נעשה שימוש - בחינת ההתבטאות שבמחלוקת תיעשה לעולם באופן אובייקטיבי. כלומר, בחינת ההתבטאות לא תיעשה על פי אמת המידה הסובייקטיבית של המתלונן שכלפיו היא הופנתה, אלא על פי אמת מידה אובייקטיבית, מנקודת מבטו של האדם הסביר מן היישוב המצוי בנסיבותיו של המתלונן. אין חשיבות אפוא לרגישותו הסובייקטיבית של המתלונן, או לאטימותו, שכן הבחינה נערכת כאמור באופן אובייקטיבי.

31. לעניין הגדרת התבטאות כ"איום" יש לשים לב גם לחשיבותן הרבה של מכלול נסיבות העניין. יהא תוכן ההתבטאות אשר יהא, נסיבות העניין הן המכתיבות, במקרים רבים, את התשובה לשאלה אם מדובר באיום, שכן כאמור איום יכול שיעשה "בכל דרך שהיא". אפילו התבטאויות בעל תוכן תמים לחלוטין עשויות, בנסיבות המתאימות, לגבש איומים חמורים. טול, למשל, את הדוגמא המפורסמת מהווי הפשע המאורגן בארה"ב, שבה נציג ארגון פשיעה פונה לפלוני ואומר לו, בין השאר, "יש לך ילדים יפים". הגם שכל הורה לילדים ישמח בוודאי לשמוע התבטאות כגון זו, ברי כי התבטאות תמימה כביכול שכזו - כאשר היא באה מפיו של אדם שאינו אמור לדעת כי לאותו פלוני יש ילדים, קל וחומר יפים, וכאשר פלוני מודע לכך שהדובר הינו נציג ארגון היודע ל"טפל" בילדים בדרכים נלוזות - היא התבטאות המהווה איום ממשי ואף מצמית.

32. להבדיל, בנסיבות רבות גם התבטאות בעלת תוכן פוגע או מעליב, כגון ההתבטאות "נותרו לך חודשים ספורים לחיות", עשויה שלא לגבש איום אלא להוות קביעת עובדה או אזהרה גרידא. כך, למשל, כאשר רופא אומר את הדברים לחולה במחלה סופנית. כך גם כאשר חבר מתבטא באופן דומה כלפי חברו, הצורך סמים מסוכנים המסכנים את חייו, על מנת להזהירו מפני התמדה באורח חיים המסכן את בריאותו.

33. ניתן אפוא להכליל ולומר, כי ההתבטאות "נותרו לך חודשים ספורים לחיות", כאשר לאומר אין כל שליטה או השפעה על מותו של מושא ההתבטאות, בדרך כלל לא תגבש איום פלילי. באופן דומה ניתן לומר כי גם התבטאות הכוללת איחולי מוות, כגון ההתבטאות "הלוואי שתמות" או כיוצא בה, אף היא בדרך כלל לא תגבש איום. אכן, מדובר בהתבטאות לא ראויה ואף מבישה, המהווה מעין-קללה שמטרתה הברורה היא הטחת עלבון. יחד עם זאת, בהיעדר שליטה של המייחל על גרימת המוות, או

אינדיקציה כי הוא יפעל לקידום גרימת המוות, בדרך כלל לא תעלה התבטאות כזו כדי "איום" כמשמעותו בהוראות סעיף 192 לחוק העונשין.

34. בהקשר זה חשוב גם להזכיר שעסקין בעבירה האוסרת ומפלילה מעשים המתבטאים בדיבורים בלבד, ובכגון דא יש להיזהר לא רק מהטעמים שפורטו לעיל אלא גם נוכח עיקרון השיירות של המשפט הפלילי. המשפט הפלילי נועד רק, ואך ורק, לטיפול בתופעות החברתיות השליליות והמסוכנות ביותר, להבדיל מהסדרה כוללת ומלאה של אורחות חיי החברה, לרבות בכל הקשור להתנהגות ראווה ומנומסת.

35. יש להיזהר אפוא בהפלתן של התבטאויות גרידא, גם כאשר מדובר בהתבטאויות קשות ומבישות, שכן המשפט הפלילי לא נועד לצורך הסדרת תרבות הדיון והדיבור או לשיפורה. זאת ועוד: התבטאויות של ניבויי מוות ואיחולי מוות הינן, למרבה הצער, התבטאויות שכיחות למדי במחוזותינו (וכנראה גם במחוזות רחוקים יותר). לפיכך, קביעה כללית ש"איחולי מוות" הינם בגדר איומים היא גזירה שאין הציבור יכול לעמוד בה. הלכה למעשה היא תהפוך התבטאויות רבות ושכיחות לפליליות ואסורות, תוך כרסום ממשי בכוח ההקלנה של המשפט הפלילי.

(2) המישור העובדתי:

36. ייאמר מיד, כי עדויות המתלוננת והחמות לפני לא כללו את מלוא העובדות הנקובות בכתב האישום, והדברים אמורים בעיקר בעדות החמות ובהתייחס לאישום השני. האישום השני, שעובדותיו הן כלליות מאוד - מעבר לראוי ולנדרש בכתב אישום, יש להעיר - לא נתמך באופן ממשי בעדויות המתלוננת והחמות. המתלוננת כלל לא התייחסה אליו בעדותה הראשית, ובחקירתה הנגדית התייחסה אליו במילים בודדות. החמות ציינה רק התבטאויות כלליות, שעיקרן "את תתפגרי" ו"לא נותר לך זמן רב לחיות", שלא ברור מועדן. נראה כי חלקן לפחות מתייחס לתקופה שבטרם מאסרו של הנאשם, תקופה שאינה רלוואנטית לכתב האישום שלפני.

37. נוכח הניתוח המשפטי דלעיל, ספק הוא אם התבטאויות כלליות כגון הנ"ל אמנם הגיעו לכדי איומים כהגדרתם בעבירה דנא. בהקשר זה יש לתת את הדעת במיוחד למערכת היחסים העכורה שהתפתחה בין הנאשם לבין החמות, שבמסגרתה שני הצדדים הרבו באיחולי מוות הדדיים. כזכור, החמות אמנם לא אישרה את טענת הנאשם לפיה היא נהגה לאחל לו איחולי מוות שונים ובלתי סימפטיים. יחד עם זאת, בד בבד הודתה החמות בכך שאמרה לנאשם כי היא מאחלת לו שכל מה שהוא מאחל לה יקרה לו. בנסיבות אלה, יש ממש בטענת ב"כ הנאשם כי אין מקום להבחין בין אמרתיו של הנאשם לבין אמרות החמות, ואם אין מקום לראות בדברי החמות משום איומים - דין זהה צריך לחול על הנאשם.

38. זאת ועוד, גם באשר לאירוע מושא האישום הראשון, מיום 19.10.14, הרי שככל שהוא נוגע לאיומים כלפי החמות טענתה הסתכמה בכך שהנאשם אמר לה, מעבר לדלת, "**עוד מעט את תתפגרי**" (ר' בפרוטוקול, עמ' 10 שורה 2). לא הוכחו אפוא לפניי איומים כלפי החמות, ובהקשר זה יש גם משמעות לעובדה - שאינה שנויה במחלוקת - כי הנאשם הוא זה שהזמין למקום משטרה, כדי שתסייע לו בקבלת בגדיו, ועל פני הדברים התנהגות כזו אינה מתיישבת עם כוונה לעבור עבירה או לאיים.

39. שונים במקצת הם המעשים בהם מואשם הנאשם ביחס למתלוננת עצמה. התבטאויותיו של

הנאשם כלפי המתלוננת היו יותר קונקרטיים: ביום 19.10.14 אמר הנאשם למתלוננת כי נותרו לה חודשיים לחיות, וזאת לאחר שבחודש יולי 2014, כשלושה חודשים לפני כן, הוא אמר לה שנותרו לה חמישה חודשים לחיות. לטענת הנאשם, הוא אמר למתלוננת את הדברים משום שחזה בחלום את החמרת המחלה, שבעטיה נותחה בזמנו המתלוננת בשד, וביקש להזהירה על מנת שתפנה לעזרה הרפואית הנדרשת. להבדיל, לטענת המתלוננת התבטאויותיו של הנאשם נטעו בה פחד נוכח התנהגותו הקודמת, ובמיוחד העובדה שנקט במקרה הקודם באלימות כלפי עצמו.

40. היחסים שבין הנאשם לבין המתלוננת היו והינם יחסים טעונים ביותר. מחד גיסא, הנאשם חש עצמו נבגד ומושפל כתוצאה התנהגותה של המתלוננת כלפיו. מאידך גיסא, נראה שהמתלוננת, הגם שעיקר רצונה הוא לנתק כל קשר עם הנאשם, אף היא לא טמנה ידה בצלחת. לעניין המתלוננת יש להעיר עוד, כי הגם שהיא ציינה את פחדיה מהנאשם, מהראיות שהובאו לפניי עולה כי היא ידעה להתנגד נמרצות לנאשם ואף להטיל עליו סנקציות, ללא כל צורך בפניה לערכאות. כך, למשל, סילקה המתלוננת את הנאשם מהדירה, השייכת גם לו, לאחר שהשתחרר מהכלא, וזאת ללא היזקקות לפניה לערכאות להוצאת צו הגנה או הרחקה.

41. לפיכך, הדרך הראויה לקביעת עובדות האירוע מושא האישום הראשון הינה במתן משקל מכריע לעדויותיהן של העדות הניטראליות, דהיינו: שתי עובדות הניו-פארם, שהיו כאמור עדות לעיקר האירוע. מעדויותיהן של עובדות אלה עולה אירוע מביש, שבלשון המעטה אינו מוסיף כבוד לנאשם. במהלך האירוע הגיע הנאשם למקום עבודתה של המתלוננת, בסניף הניו-פארם, ו"עשה לה בושות": קילל, צעק ואמר בין השאר "גם ככה יש לך חודשיים לחיות". יחד עם זאת, הרושם הברור מעדויות העובדות הנ"ל הוא כי דובר כאמור באירוע מביש, להבדיל ממפחיד. העובדות לא תיארו, ולו ברמז, סיטואציה של פחד של המתלוננת מהנאשם, אלא סיטואציה שבה נגרמה למתלוננת בושה רבה ומבוכה קשה. הנאשם התנהג אמנם באופן מחפיר ומביש, וכדברי גב' חן הוא **"מדבר שטויות, בא ומציק לה"** (ר' בפסקה 16 דלעיל), אך בנסיבות אלה ספק הוא אם דבריו באו בגדר דברי איומים.

42. המתלוננת העידה כי גם כשפגשה את הנאשם ברחוב, בסמוך לדברים הנ"ל, הוא איים עליה. המתלוננת לא תיארה בעדותה לפניי מה היה תוכן האיומים, ובהקשר זה יש ממש בטענת ב"כ הנאשם לפיה אין מקום ליצוק תוכן לטענות בדבר "איומים" כאשר המתלוננת לא פירטה בעדותה באילו איומים מדובר. יחד עם זאת, גם אם נניח שאף כאן מדובר בהתבטאויות נוספות של הנאשם, שלפיהן למתלוננת נותרו חודשיים לחיות, אין בכך כדי לשנות ממסקנת הספק. הנאשם לא טען כי יש בידו כדי להשפיע בצורה כלשהי על מועד מותה של המתלוננת, ואף לא איחל לה שתמות. המתלוננת גם לא טענה שהנאשם רמז לה בדרך כלשהי כי הוא עלול לגרום למותה או להשפיע על גרימתו, וכל שציינה בהקשר זה הוא חששה הסובייקטיבי על רקע מעשי הנאשם כלפי עצמו בעבר. הבחינה האובייקטיבית של הדברים, שלה נדרש בית המשפט, אינה תומכת אפוא במסקנה כי מדובר באיומים.

(3) דין והכרעה - סיכום:

43. העולה מכל המקובץ הוא, שבמקרה דנא נותר ספק בשאלה אשמתו של הנאשם בעבירות האיומים בהן הוא הואשם בכתב האישום. על פי הדין, מספק זה זכאי הנאשם ליהנות, ועל כן דינו הוא לזיכוי. ראוי להזכיר, בהקשר זה, גם את קשיי השפה של הנאשם, שבבית המשפט נאלץ שוב ושוב להסתייע במתורגמנית. בנסיבות אלה, אף אין לזקוף לחובת הנאשם את העובדה שהודעתו במשטרה

אינה כוללת את מלוא העובדות להן טען בעדותו לפניי, שכן ייתכן שהדברים נבעו מקשיי תקשורת ותרגום.

44. התנהגותו של הנאשם כלפי המתלוננת היתה לכאורה מציקה ומטרידה. נראה כי באירוע מושא האישום הראשון הנאשם אמנם ביקש להיפגש עם המתלוננת ואולי אף לעקוב אחריה או להתחקות אחר מעשיה. יחד עם זאת, לא נתבקשתי מטעם המאשימה לבחון אם יש במעשי הנאשם, לחלופין, עבירות של הטרדה בניגוד להוראות חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן - חוק הגנת הפרטיות), במסגרת סמכויות בית המשפט לפי הוראות סעיף 184 לחסד"פ, ובנסיבות העניין איני מוצא מקום לעשות כן. בהקשר זה יש גם לזכור כי האירועים הרלוואנטיים - דהיינו: אירועי האישום הראשון - הם אירועים שקרו כולם במהלכו של יום אחד בלבד, וזאת לאחר תקופה של שלושה חודשים בקירוב שבה לא התגורר הנאשם בדירה, אלא אצל בתו זלטה.

ה. סוף דבר:

45. אשר על כן ולאור כל האמור לעיל החלטתי, כאמור ברישא להכרעת הדין, לזכות את הנאשם מעבירות האיומים שבהן הוא הואשם בכתב האישום.

46. תם - ולא נשלם. נוכח מכלול העובדות שנפרשו לפניי ראוי להוסיף, בשולי הכרעת דין זו, שתי הערות חשובות:

ראשית, אין לקבל את טרונותיו של הנאשם על דבר מעצרו ועל כך שבית המעצר הפך להיות כמו ביתו. אמנם בסופו של יום נמצא כי נפל ספק בהוכחת אשמתו של הנאשם, אך בעניין מעצרו אין לנאשם להלין אלא על עצמו. במקום לשמוע לעצתה החכמה של בתו זלטה, חזר הנאשם וניסה ליצור קשר עם המתלוננת ואולי אף להתחקות אחר מעשיה, באמתלה של צורך כזה או אחר בציד המצוי בדירה. ברי אפוא, כי על הנאשם להפנים סוף סוף את רצונה של המתלוננת להיפרד ממנו, וראוי הוא שיימנע מיצירת כל קשר עמה. יתר על כן, בהתחשב במכלול נסיבות העניין, עצם יצירת קשר עם המתלוננת על ידי הנאשם עשוי אולי לגבש עבירה לפי הוראות חוק הגנת הפרטיות. יש להניח אפוא, כי מעבר ל"סקנדל" העלול להיווצר בכל מפגש בין השניים (אם להשתמש בביטוי בו נקטה זלטה), כל מפגש כאמור עשוי אף להסתיים במעצרו של הנאשם, ולפיכך ראוי שהנאשם יימנע מכך.

שנית, אין לקבל את טענתו החוזרת ונשנית של הנאשם כי הוא בעל זכויות קניין בדירה ועל כן הוא זכאי להגיע לדירה כרצונו, טענה שבנסיבות העניין היא טענה מיתממת ממש. לא למותר להבהיר אפוא לנאשם כי אין הוא רשאי לעשות שימוש בזכויות הקניין שלו על מנת לכפות על המתלוננת להיות בקשר עמו, ובוודאי לא כאמתלה להתחקות אחר מעשיה. בנסיבות העניין ראוי אפוא שהנאשם יפעל, בכל הקשור למימוש זכויותיו הקנייניות בדירה, באמצעות צד שלישי, ורצוי באמצעות בית המשפט לענייני משפחה. בכל מקרה, הנאשם אינו רשאי להשתמש בזכויותיו כאמתלה ליצירת קשר שהמתלוננת אינה חפצה בו.

ניתנה היום, יום רביעי כ"א תמוז תשע"ה, 08 יולי 2015, במעמד הצדדים.